

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 8/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., P., vo veci namietaného porušenia základných práv a slobôd rozhodnutiami Okresného súdu Ružomberok zo 4. decembra 2002 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 63/01 a Krajského súdu v Žiline z 26. februára 2003 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 36/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2007 doručená sťažnosť J. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) zo 4. decembra 2002 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 63/01 a Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) z 26. februára 2003 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 36/03.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: „dňa 04. 12. 2002 som bol rozhodnutím Okresného súdu v Ružomberku 2T 63/01 uznaný vinným spoločne aj s bývalým kolegom J. L. zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1. písm. a) Trestného zákona a odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov, ktorého výkon podmienenečne odložil na skúšobnú dobu 1 (jeden) rok.

Krajský súd ako súd odvolací svojim uznesením, č. k.: 2 To 36/03 zo dňa 26. 02. 2003 naše odvolanie ako obžalovaných zamietol.

Taktiež boli zamietnuté aj 2 (dve) mimoriadne dovolania - návrh na podanie sťažnosti pre porušenie zákona.

Uvedené rozhodnutia považujem za nesprávne, pre slabé získavanie dôkazov orgánmi činnými v trestnom konaní ako aj súdmi (...).“

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti podrobne opisuje, v čom vidí nezákonný postup vyšetrovateľa a všeobecných súdov, a v závere žiada, aby ústavný súd rozhodol, že rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu došlo k „poškodeniu našich práv, slobôd, našej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, morálnej ujmy a taktiež dobrej povesti na ochranu mena (...)“.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv a slobôd rozhodnutiami okresného súdu zo 4. decembra 2002 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 63/01 a krajského súdu z 26. februára 2003 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 36/03, proti ktorým podal jeho právny zástupca podnet 8. júla 2003 na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), v ktorom sa domáhal podania sťažnosti pre porušenie zákona. Tá o výsledku prešetrenia podnetu informovala jeho právneho zástupcu 8. októbra 2003. V oznámení z 30. septembra 2003 okrem iného uviedla, že *„v preskúmanej trestnej veci nebol zistený dôvod na postup podľa § 266 Tr. por. V rozhodnutiach súdov I. a II. stupňa, a v konaní, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzalo nebolo zistené porušenie zákona (...), preto jeho podnet ako nedôvodný odložila.*

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nedovoľuje (napr. I. ÚS 235/03, IV. ÚS 35/04, II. ÚS 267/04).

Ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa v súvislosti s porušením jeho bližšie neoznačených práv a slobôd v trestnej veci treba považovať aj za „iný zásah“, o ktorom sťažovateľ vedel už v priebehu trestného konania (tieto námietky boli predmetom odvolania), najneskôr sa však o tomto zásahu sťažovateľ musel dozvedieť po právoplatnom skončení trestného stíhania proti jeho osobe, t. j. 26. februára 2003, keď v tejto trestnej veci krajský súd právoplatne rozhodol uznesením sp. zn. 2 To 36/03 z 26. februára 2003

o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 63/01 zo 4. decembra 2002.

Od uvedeného dátumu sťažovateľovi začala plynúť dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd ústavnému súdu. Jeho sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 30. novembra 2007, teda dávno po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, že podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. januára 2008